

34 הבשר מידי מעילה, משום שהזריקה עצמה פסולה, וזריקה פסולה
35 אינה מוציאה מידי מעילה.
36 הגמרא מביאה ראייה לדברי רב פפא: **תניא נמי הכי, שחט את הזבח**
37 **בשתיקה** – שלא חשב בה מחשבה הפוסלת, ויצא הדם, אף על פי
38 שחזר והכניסו וזרקו, לא עשה ולא כלום, ולפיכך בקדשי קדשים
39 מועלין בו בבשר, ובקדשים קלים אין מועלין בו באימורין.
40 הגמרא חוזרת לדון בראיה שהביא רבי עקיבא. שנינו במשנה: **אמר**
41 **רבי עקיבא הא זה למה דומה למפריש חטאתו ואבדה, והפריש**
42 **אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות,**
43 **כש שדמה של אחת פוטר את בשרה מן המעילה, כך הוא פוטר את**
44 **בשר חברתה.**
45 מבאר רבי אלעזר באיזה אופן פוטר את בשר חברתה: **אמר רבי**
46 **אלעזר, כי אמר רבי עקיבא** שהזריקה של חטאת אחת פוטר את
47 בשר חברתה מן המעילה, דווקא באופן ששני כהנים שחטו את שתי
48 החטאות **בבת אחת**, שמאחר שלא קדמה שחיטה של אחת לשל
49 חברתה, הרי שתיהן כגוף אחד. אבל אם נשחטו **בזה אחר זה**, לא
50 **אמר רבי עקיבא** שזריקה של אחת פוטר את בשר חברתה, שמיד
51 כששחט את הראשונה נפסלה השנייה מדין מותר חטאת, ואין זריקת
52 החטאת הכשרה פוטר את בשר החטאת הפסולה מן המעילה.
53 הברייתא מבארת את טעמו של רבי עקיבא: **תניא, אמר רבי שמעון,**
54 **בשהלכתו לכפר ששמו פאני, מצאני זקן אחד ואמר לי, האם**
55 **אומר היתה רבי עקיבא שזריקה מועלת ליוצא, כפי ששמע**
56 **במשנתנו (לעיל ג).** אמרתי לו, הן. ובשפאתי והרציתי דבריו אלו של
57 רבי עקיבא, לפני חברי שבגליל, אמרו לי, איך אפשר לומר
58 שזריקה מועלת ליוצא, הלא בשר שיצא פסול הוא, והיאך מרצה
59 הזריקה על הפסול. ובשפאתי מהם, ובאתי והרציתי את הדברים
60 שאמרו לי חברי לפני רבי עקיבא, אמר לי, בני, האם אי אתה
61 אומר בן, שהזריקה מועילה ליוצא, אביא לך ראייה לדברי, והרי
62 המפריש חטאתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ואחר כך
63 נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות, הרי עכשיו מועלין
64 בשתייהן, שחטן וקיבל דמן והרי דמן מונח בפסולות, עדיין מועלין
65 בשתייהן, כדין בשר קדשי קדשים לפני זריקה שמועלין בו,

1 **מחשבתו על האבוד ועל השרוף, שאם נאבדו האימורין או נשרפו,**
2 **וחשב הכהן בזריקה על מנת להקטירם למחר, נתפגל הזבח. מסיים**
3 **רב אסי את הקושיא: והא אבוד ושרוף, לא איתנין בעולם – אינם**
4 **נמצאים בעולם, ואפילו הכי קתני שמחשבתו עליהן מחשבת פיגול,**
5 **ומכאן שאף אם יצא כל הבשר שהרי זה כמו שאינו בעולם, הזריקה**
6 **חלה עליו. וקשה על רבי יוחנן שאמר שאינה חלה.**
7 **מקשה הגמרא סתירה בדברי רב אסי: ומי אמר רב אסי הכי שאם**
8 **יצא כל הבשר הזריקה מועילה, והא בעא מיניה רב אסי מרבי**
9 **יוחנן, הישב לנשפכין למחר מהו – אם חשב הכהן בזריקה על מנת**
10 **לשפוך את שירי הדם ליסוד המזבח לאחר הזמן הראוי, האם התפגל**
11 **הקרבן, או שמאחר שהשירים הולכים לאיבוד לא חלה בהם**
12 **המחשבה. אמר ליה רבי זורא, כבר שנית לנו את המשנה שעוסקת**
13 **באלל (תולין קה), שאלל ו-גיד השדרה והזואר והוא רחב ולבן וקשה**
14 **מאדן של נבילה אין בו טומאת נבילה. אלמא האי אלל מביין דלית**
15 **ביה מששא ו-שאין בו ממשות, לא קיבל טומאה של נבילה. כמו**
16 **כן יש לומר, בהני נשפכין נמי, ביין דלאיבוד אזלי – שהולכים**
17 **לאיבוד ונשפכים ליסוד, לפיכך (בהו מחשבה) לא מהניא (בהו**
18 **מחשבה). וקשה איך אמר רב אסי שאף אם יצא כל הבשר מועילה**
19 **לו הזריקה, הרי הבשר שיצא עומד לשריפה והרי זה הולך לאיבוד,**
20 **ואיך מועילה לו הזריקה.**
21 חזרת הגמרא לקושיא שהקשה רב אסי על רבי יוחנן בתחילת
22 הסוגיא: **אלא דקתני מחשבתו על האבוד ועל השרוף, קשיא לרבי**
23 **יוחנן שאמר שאם יצא כל הבשר אין הזריקה מועילה להוציאו מידי**
24 **מעילה, והרי אף על אבוד ושרוף אינם בעולם מועילה המחשבה**
25 **בשעת הזריקה. מתרצת הגמרא: אמר רבא, אימא, מחשבתו על**
26 **העומד לאיבוד ועל העומד לשרוף, כלומר, שאם חשב בשעת**
27 **הזריקה על דבר שיאבד או ישרף אחר כך, מחשבתו חלה, מכיון**
28 **שבשעת הזריקה היה הבשר בעולם. אבל בבשר שיצא כולו לפני**
29 **הזריקה אין הזריקה מועילה עליו.**
30 הגמרא חוזרת לבאר את שיטת רבי עקיבא: **אמר רב פפא, לא אמר**
31 **רבי עקיבא במשנתנו (לעיל ג) שזריקה מועלת ליוצא, אלא בשפאת**
32 **בשר, אבל אם יצא הדם מהעזרה, אף על פי שחזר והכניסו חרק**
33 **ממנו, מודה רבי עקיבא שאין זריקה מועלת ליוצא, להוציא את**

אגרות קודש

בי"ה, ו' אייר, תשי"ט

ברוקלין.

שלום וברכה!

... נעם לי לקרות במכתבו ראשי פרקים מהפעולות בשבועות שעברו, ובדאי ימשיך בידיעות מפורטות גם להבא, וכן זוגתו תחי' אשר אף שרק זה פעם השני' שהיא כותבת, תקותי שתהי' זה התחלה טובה וגם כתבה יהי' בפרטיות הדרושה. ובפרט שבעקבתא דמשיחא מבואר בכתבי האריז"ל - הזמן דמעלת נשי ישראל בדוגמא דגאולה הראשונה ביציאה ממצרים. וק"ל.

בברכה לבשו"ט בכל האמור, ולהצלחה מופלגה בענינים הכללים והפרטים גם יחד, מתוך בריאות הנכונה ושמחה וטוב לבב.

ובברכת ופרצת גוי,

מ. שניאורסאהן

50 רק להחמיר.
 51 מבארת המשנה: ביצד, קדשי קדשים לפני זריקת דמים מועלין
 52 באימורייהו (איברי הקרבן שמוקטרים על המזבח) ובבשר, לאחר
 53 זריקת דמים מועלין באימורייהו שמויעדים להקטרה והם בכלל
 54 'קדשי ה', ואין מועלין בבשר שהוא מותר באכילה לכהנים, ואינו
 55 בכלל 'קדשי ה', ואין בו מעילה אף לזרים. ועל זה ועל זה – ועל
 56 הבשר ועל האימורין לאחר זריקת הדם, תיב משום פיגול נותר
 57 וטמא – אם נתפגל הקרבן או נותר לאחר זמנו, האוכל ממנו חייב
 58 כרת, וכן אדם שנטמא ואכל מהקרבן חייב כרת, ודינים אלו אינם
 59 נוהגים אלא לאחר שנורק הדם. נמצא, שמעשה דמים בקדשי
 60 קדשים יש בו להקל ולהחמיר, להקל לענין שאין מועלין בבשר
 61 לאחר זריקה, ולהחמיר שמועלת זריקה חייבין עליהם משום פיגול
 62 נותר וטמא.
 63 ממשיכה המשנה לבאר: ומה ששנינו שבקדשים קלים פולין
 64 להחמיר, ביצד, קדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלין לא
 65 באימורין ולא בבשר, לאחר זריקת דמים מועלין באימורין שעל
 66 ידי הזריקה הם מבוררים לגבוה, ואין מועלין בבשר, שהוא נאכל
 67 לבעלים. על זה ועל זה – על הבשר ועל האימורין לאחר זריקת
 68 הדם, חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא. נמצא, שמעשה דמים
 69 בקדשים קלים פולין להחמיר גם לענין מעילה באימורין וגם לענין
 70 פיגול נותר וטמא.

נגמרא

71 הגמרא מדייקת שמשלשן המשנה משמע שאף לאחר זריקה יש איסור
 72 בבשר: קתני, קדשי קדשים לאחר זריקת דמים אין מועלין בבשר,
 73 ומשמע שמעילה הוא דליבא, כלומר, שאין מביאים עליו קרבן
 74 מעילה, הא איסורא איבא לכהן שאוכלו, וקשה, אמאי, הא ממונא
 75 דכהן הוא – הלא לאחר זריקה הבשר הוא ממון של הכהנים
 76 (כמפורש בתורה (ויקרא טו) שהם אוכלים את הבשר). מתרצת הגמרא:
 77 לא קשיא, משום דניסיב רישא מועלין – אגב שנקט התנא ברישא
 78 שקודם זריקה 'מועלין' בבשר, ניסיב סיפא אין מועלין – נקט גם
 79 בסיפא לאחר זריקה לשון 'אין מועלין בבשר', ואין לדייק מכאן שיש
 80 איסור.
 81 חזורת הגמרא ומקשה: אימא סיפא, בקדשים קלים פולין להחמיר
 82 ביצד, בשר קדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלין בהן
 83 ובאימורייהו, ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא, לאחר
 84 זריקת דמים מועלין באימורייהו ואין מועלין בבשר, וגם מכאן
 85 משמע שמעילה הוא דליבא הא איסורא איבא לישראל שאוכלו.
 86 וקשה, אמאי, הא ממונא דבעלים הוא – הלא לאחר זריקה בשר
 87 קדשים קלים הוא ממון של הבעלים. וכאן אי אפשר לתרץ כפי
 88 שתירצה הגמרא לעיל על בשר קדשי קדשים, שאגב שנקט לפני
 89 זריקה 'מועלין' נקט גם לאחר זריקה 'אין מועלין', שהרי בקדשים
 90 קלים, גם קודם זריקה וגם לאחר זריקה כתוב שאין מועלין.
 91 מתרצת הגמרא: אמר רבי תנינא, ליוצאין – מדובר במשנה שיצא
 92 הבשר לפני הזריקה ונפסל, ולפיכך אף לאחר שנורק הדם, הבשר
 93 אסור באכילה. ומשנתנו רבי עקיבא היא, שאמר (לעיל ה) שזריקה
 94 מועילה ליוצא, להוציא מיד מעילה. ורבי אמר רבי עקיבא שזריקה
 95 מועלת ליוצא, לשריפה – לענין שלא ישרפו אותו מיד כמו קדשים
 96 שיש פסול בגופם, אלא רק לאחר שילון ויפסל מדין נותר.
 97

1 ומכל מקום כאשר נזרק דם של אהר מהם, האם אי אתה מודה
 2 שבשם שדמה פוטר את בשרה מן המעילה, אף יפטר את בשר
 3 חבירתה מן המעילה. ואם מצאנו שהציל בשר חבירתה מן המעילה
 4 אף על פי שהוא פסול מדין מותר חטאת, דין הוא שציל את
 5 בשרה של עצמה, ואף על פי שהוא פסול משום יוצא.
 6 רב אושעיא מקשה על דבריו של רבי עקיבא: אמר ריש לקיש משום
 7 רב אושעיא, תשובה גנובה (כלומר, תשובה לא מעולה) השיבו רבי
 8 עקיבא לאותו תלמיד – לרבי שמעון. שהרי מדבריו משמע, שאם
 9 שחט את שתי החטאות בבת אחת, אין פוטרת זריקה של אחת את
 10 בשר חברתה, אבל אם נשחט בזה אחר זה, לא פטרה את בשר
 11 חברתה. וחילוק זה אינו מובן, דניין דפסול הוא חטאת השניה,
 12 ואף על פי כן דמה של אחת מוציא את חברתה מן המעילה, משום
 13 ששתי החטאות נחשבות כמו גוף אחד, אם כן מה לי בבת אחת מה
 14 לי בזה אחר זה, מכיון שהם גוף אחד בכל אופן הזריקה צריכה
 15 להוציא את חברתה מהמעילה.
 16 רבי יוחנן מביא ראיה לשיטת רבי עקיבא: אמר ליה רבי יוחנן לריש
 17 לקיש, ואתה, האם אי אתה אומר כן, כדברי רבי עקיבא, והרי אילו
 18 הפריש שתי אשמות לאחריה, שהיה חייב אשם אחד והפריש
 19 שנים, כדי שאם יאבד אחד מהן יתכפר בשני, ושחט את שניהן,
 20 וקרם והעלה את האימורין של אחד מהן על המזבח קודם זריקה,
 21 ולאחר מכן זרק את הדם מהאשם השני, האם אי אתה מודה שאם
 22 עלו אימורין אלו על המזבח שירדו, שזריקת הדם אינה מתירה אלא
 23 את האימורין של הקרבן עצמו. ואי סלקא דעתך חד גופא הוא –
 24 ששני האשמות נחשבים כגוף אחד, אמאי אם עלו ירדו, האמר
 25 עולא, אימורי קדשים קלים, שהעלין על המזבח לפני זריקת הדם,
 26 אף שמן הדין רק הזריקה מתירה את האימורין להקטרה, מכל מקום
 27 לא ירדו, לפי שנעשה לחמו של מזבת, כלומר, המזבח קידש את
 28 האימורין להקטרים עליו. למדנו מדברי עולא שבקרבן אחד שעלו
 29 אימוריו לפני הזריקה לא ירדו האימורין, ואם אתה אומר ששני
 30 האשמות הם כגוף אחד היה צריך לומר שגם האימורין של האשם
 31 השני לא ירדו. אלא מוכח מכאן ששני האשמות אינם ממש כגוף
 32 אחד, ומה שמצינו שזריקת חטאת אחת מוציאה את בשר חברתה מן
 33 המעילה, הוא משום שמכיון ששתיים היו ראיות לזריקה כאחת,
 34 ויכול לזרוק מאיזה שירצה, לפיכך הזריקה מוציאה את בשר שתיים
 35 מהמעילה, וסברא זו לא שייכת אלא כשנשחטו שתי החטאות בבת
 36 אחת, אבל אם נשחטו בזה אחר זה, שלא היה יכול לזרוק מהחטאת
 37 השניה, אין היא יוצאת ממעילה. נמצא שצדק רבי עקיבא בתשובתו.
 38 מסיימת הגמרא: אישתיק ריש לקיש. אמר רבי יוחנן, קצצתינו
 39 לרגל זה דיינקא – קצצתי את רגלי ריש לקיש הצעיר ממני, שהקשה
 40 עליו רבי יוחנן ולא ידע להשיבו.

משנה

41 נאמר בתורה (ויקרא ה טו), 'אם כי תמל מעל וחסא בשגגה מקדשי
 42 ה' והביא את אשמו לה' וגו' ומבואר, שהמועל בקדשי ה' חייב
 43 בקרבן מעילה. ברוב הקרבנות יש שני חלקים, הבשר שנאכל לכהנים
 44 או לבעלים, והאימורין, שהם איברי הקרבן שמוקטרים אותם על
 45 המזבח. המשנה שלפנינו תבאר איזה חלק בקרבן נחשב 'קדשי ה'
 46 שמועלים בו, וגם מה דינם לפני זריקת הדם ואחריה.
 47 (יש) מעשה דמים – זריקת הדם בקדשי קדשים מביא עליהם דינים
 48 להקל ולהחמיר. ובקדשים קלים פולין להחמיר – הזריקה גורמת
 49